

НА БЪЛЯНКАТА

Съ дружитѣ си кака
Буха въввѣ рѣката
И платна простира
Мокри по тревата. —

Азъ пъкъ си събирамъ
Камънчета бѣли;
Изъ рѣката газя,
И платната пазя.

Газя подѣ клонетѣ
На върбитѣ стари,
Водата ми стига
Чакъ до колѣнетѣ.
Леко се навеждамъ,
Въ нея се оглеждамъ
Гледамъ, какъ се смѣе
Тамъ и се люлѣе
Мъничко момиче,
Съ китка отъ игличе,
Съ лъскаво герданче,
Съ везано сукманче —
Цѣло като мене
Въ сжщата премѣна.
Азъ му се усмихна,
То ми отговори
И ми го повтори.
Вѣтрецъ щомъ полѣхне,
То се залюлява,
И се разпилява.

Ст. Цанкова-Стоянова

ПРИКАЗКА

Виждашъ ли онази скала срѣдъ гората? Нѣкога тамъ била колибата на царския синъ и чудната му жена. Сега тамъ хубави птици пѣятъ отъ тъмни зори до вечеръ и разказватъ приказки за онова време. А единъ орелъ се шири надъ гората. Слуша и мълчи.

Живѣлъ въ старо време единъ царъ. Той повикалъ веднажъ сина си и му казалъ:

— Време е да се оженишъ.

Натжилъ се царскиятъ синъ. Никоя отъ боярските дъщери не му била по сърце. И отъ мжка цѣлъ день скиталъ изъ полето. Когато се изморилъ, отбилъ се подѣ сѣнката и тъй се молилъ на стария джбъ:

— Дай ми жена пѣргава като вѣтъра, чиста като гълъбъ, красива и кротка като бѣла луна.

Богъ билъ задъ джба, чулъ молитвата му и казалъ:

— Сине мой, хвърли стрелата си съ всичка сила и бжди винаги благодаренъ.